DOMSTOLENS BESLUT
(fjärde avdelningen)
den 5 februari 1998 *

I mål C-30/96 P,

Giovanni Battista Abello m. fl.,

Gerhard Riesch,

företrädda av advokaterna Michele Tamburini och Franco Colussi, Milano, delgivningsadress: advokatbyrån Franco Colussi, 36, rue de Wiltz, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 7 december 1995 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i de förenade målen T-544/93 och T-566/93, Abello m. fl. mot kommissionen (REGP 1995, s. II-815), i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske chefsrådgivaren Gianluigi Valsesia, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Alberto Dal Ferro, Vicenza, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: italienska.

med stöd av

Europeiska unionens råd, företrätt av Anna Lo Monaco, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN
(fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden H. Ragnemalm samt domarna J. L. Murray (referent) och K. M. Ioannou,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Giovanni Battista Abello med flera samt Gerhard Riesch har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 3 februari 1996, överklagat förstainstansrättens dom av den 7 december 1995 i de förenade målen T-544/93 och T-566/93, Abello m. fl. mot kommissionen (REGP 1995, s. II-815), i vilken denna ogillade deras talan om ogiltigförklaring av lönebeskeden för december 1992 och januari 1993, i den mån dessa har upprättats i enlighet med de korrigeringskoefficienter som följer av tillämpningen av rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3761/92 av den 21 december 1992 om anpassning med verkan från och med den 1 juli 1992 av

löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt av de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 383, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 174), av rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3765/92 av den 21 december 1992 om korrigering med verkan från och med den 1 januari 1991 av de korrigeringskoefficienter som i Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Nederländerna, Portugal och Förenade kungariket skall tillämpas på löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna (EGT L 383, s. 9; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 180), och av rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3766/92 av den 21 december 1992 om ändring av förordning (EKSG, EEG, Euratom) nr 3834/91 och förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 2014/92 vad beträffar de korrigeringskoefficienter som i Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Nederländerna, Portugal och Förenade kungariket skall tillämpas på löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna (EGT L 383, s. 11), samt den invändning om rättsstridighet som framställts mot dessa förordningar.

2 Vad beträffar de ifrågavarande gemenskapsbestämmelserna konstaterade förstainstansrätten följande:

"1. Principen om likvärdig köpkraft, uttryckt i paritet med total köpkraft (eller 'ekonomisk paritet') mellan tjänstemän och övriga anställda i gemenskapen, oberoende av anställningsort och vilken valuta som lönen utbetalas i, har sin rättsliga grund i artiklarna 63, 64 och 65 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna). Dessa bestämmelser är med stöd av artiklarna 20 och 64 i Anställningsvillkor för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna tillämpliga på tillfälligt anställda och extraanställda. Principen genomförs genom korrigeringskoefficienter som påverkar löneförmånerna och som ger uttryck för förhållandet mellan levnadskostnaderna i Bryssel (referensstaden) och i medlemsstaternas huvudstäder eller på andra orter där tjänstemän är anställda.

2. Med stöd av ett icke offentliggjort beslut av den 26 juni 1976 om metoden för att anpassa lönerna för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna tillämpades principen om en periodiskt återkommande översyn av korriger-

ingskoefficienterna för att kontrollera att dessa på ett korrekt sätt återspeglar köpkraften för lönerna på olika anställningsorter (punkt II, 1, andra stycket i detta beslut).

3. I beslut 81/1061/Euratom, EKSG, EEG av den 15 december 1981 om ändring av metoden för anpassning av löner för tjänstemän och övriga anställda i gemenskaperna (EGT L 386, s. 6, nedan kallat beslut 81/1061) preciserade rådet tillämpningsföreskrifterna för artikel 65 i tjänsteföreskrifterna för perioden mellan den 1 juli 1981 och den 30 juni 1991.

4. I enlighet med beslut 81/1061 föreskrevs att rådet, på förslag av kommissionen och på grundval av uppgifter från de nationella statistikkontoren, i samband med den årliga översynen av lönerna (artikel 65.1 i tjänsteföreskrifterna) skulle företa en årlig anpassning av korrigeringskoefficienterna och att den därvid skulle beakta ett gemensamt index för att mäta prisutvecklingen vilket utarbetats av Europeiska gemenskapernas statistikkontor (nedan kallat statistikkontoret eller Eurostat). Detta index beräknades enligt den så kallade Fisher-metoden, som uttrycker förhållandet mellan priserna i Bryssel och i en annan huvudstad och vice versa med en enda siffra. Dessutom föreskrevs det att om det var nödvändigt skulle det vid väsentliga förändringar av levnadskostnaderna vidtas tillfälliga anpassningar (artikel 65.2 i tjänsteföreskrifterna) som skulle införas i systemet vid de årliga anpassningarna.

5. Genom beslut 81/1061 infördes även en femårig översyn av korrigeringskoefficienterna. Statistikkontoret skall vid varje översyn tillsammans med medlemsstaternas nationella statistikkontor kontrollera att förhållandet mellan korrigeringskoefficienterna korrekt fastställer likvärdigheten i köpkraft mellan lönerna som utbetalas till personal som tjänstgör i medlemsstaternas huvudstäder. Även andra anställningsorter skall kontrolleras när det förefaller finnas risk för stora snedvridningar. På grundval av resultaten av denna kontroll skall kommissionen föreslå rådet dessa femåriga anpassningar av koefficienterna.

6. Vid de femåriga kontrollerna kunde det ibland konstateras att metoden för uppräkning med hjälp av gemensamma index medförde betydande skillnader mellan de nya resultat som erhölls med hjälp av geografiska undersökningar och dem som extrapolerades med hjälp av gemensamma index.

7. Den 19 december 1991 antog därför rådet förordningarna (EKSG, EEG, Euratom) nr 3830/91, 3831/91, 3832/91, 3833/91 och 3834/91 om ändring av tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren för övriga anställda i gemenskaperna bland annat vad beträffade föreskrifterna för anpassning av löner och pensioner samt de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 361, s. 1, 7, 9, 10 och 13; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 149, 155, 157 respektive 158, nedan kallade förordning nr 3830/91, förordning nr 3831/91, förordning nr 3832/91, förordning nr 3833/91 och förordning nr 3834/91).

8. Genom förordning nr 3830/91 förnyades bland annat den metod för att anpassa lönerna som med vissa ändringar hade tillämpats under tio år. Metoden infördes i tjänsteföreskrifterna som bilaga XI. Enligt denna nya metod skall statistikkontoret, vid den årliga prövningen av lönerna och vid tillfälliga anpassningar, i samförstånd med de nationella statistikkontoren beräkna den ekonomiska paritet som med Bryssel som referens fastställer likvärdigheten i köpkraft mellan lönerna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna som tjänstgör i medlemsstaternas huvudstäder och lönerna för dem som tjänstgör på vissa andra anställningsorter. Den nya metoden innebär således att uppräkningen av korrigeringskoefficienterna med hjälp av ett gemensamt index har ersatts med en metod som motsvarar den med femåriga kontroller och således en slutgiltig årlig fastställelse av koefficienterna.

9. Från och med den 1 juli 1991 skulle korrigeringskoefficienterna fastställas med beaktande av den nya metoden för anpassning av lönerna. Såväl vid den årliga anpassningen år 1991 som vid den tillfälliga anpassningen år 1992 kunde dock korrigeringskoefficienterna inte slutgiltigt fastställas enligt den nya metoden på grund

av att det saknades statistiska uppgifter. Således fastställde rådet koefficienterna med förbehåll för eventuella korrigeringar som kunde komma att behöva vidtas efter den femåriga kontrollen av korrigeringskoefficienterna för perioden mellan den 1 januari 1986 och den 31 december 1990.

10. Mot denna bakgrund antog rådet den 21 december 1992 förordningarna (EKSG, EEG, Euratom) nr 3765/92, 3766/92 och 3761/92 om anpassning med verkan från och med den 1 januari 1991, den 1 juli 1991 och den 1 juli 1992 av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt av de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 383, s. 1, 9 och 11; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 174 och 180, nedan kallade förordning nr 3765/92, förordning nr 3766/92 och förordning nr 3761/92). Förordning nr 3765/92, som rör den femåriga översynen, är grundad på beslut 81/1061, medan förordningarna nr 3761/92 och 3766/92 är grundade på bilaga XI till tjänsteföreskrifterna. I dessa förordningar fastställs bland annat en korrigeringskoefficient för Italien på 111,5 med verkan från den 1 januari 1991, på 112,2 med verkan från den 1 juli 1991 och på 113,4 med verkan från den 1 juli 1992 och en särskild koefficient för Varese som vid samma datum var 104,3, 103,5 respektive 105,8."

3 Vad beträffar bakgrunden till tvisten vid förstainstansrätten, konstaterade rätten följande:

"11.Sökandena i mål T-544/93 är 1 405 tjänstemän vid kommissionen som tjänstgör i Ispra (Varese).

12. Sökanden i mål T-566/93 är tjänsteman vid kommissionen och tjänstgör i Ispra (Varese).

13. I december 1992 justerades sökandenas löner i enlighet med en beräkning som var baserad på förordningarna nr 3765/92 och 3766/92, och i januari 1993 erhöll de sina lönebesked för december månad 1992, vilka hade upprättats med stöd av förordning nr 3761/92.

14. Genom skrivelser av den 18 mars 1993 framställde sökanden Gerhard Riesch enskilt och övriga sökanden tillsammans klagomål med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, i vilka de bestred de nedsättningskoefficienter som följde av förordningarna nr 3765/92, 3766/92 och 3761/92.

15. Genom skrivelse av den 12 augusti 1993 underrättade kommissionen sökanden Gerhard Riesch om sitt beslut att avslå hans klagomål.

16. Kommissionen svarade inte på de övriga sökandenas klagomål.

17. Mot denna bakgrund väckte sökandena Giovanni Battista Abello och 1 404 andra tjänstemän eller anställda, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 oktober 1993, talan i mål T-544/93.

18. Sökanden Gerhard Riesch väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 november 1993, talan i mål T-566/93.

19. Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning av den 2 och den 3 mars 1994 tilläts rådet att intervenera till stöd för svaranden i målen T-566/93 och T-544/93.

20. Den 20 juni 1994 beslutade ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning att förena målen T-544/93 och T-566/93 vad gällde det muntliga förfarandet och domen."

Förstainstansrättens dom

4 Vid förstainstansrätten åberopade sökandena sex grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring. Den första grunden avsåg åsidosättande av artiklarna 64 och 65 i tjänsteföreskrifterna, den andra åsidosättande av principen om likabehandling, den tredje att de korrigeringskoefficienter som tillämpades med stöd av förordningarna utgjorde maktmissbruk, den fjärde att de omtvistade förordningarna saknade motivering, den femte åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och förvärvade rättigheter och den sjätte åsidosättande av artikel 11 i bilaga XI till tjänsteföreskrifterna (punkt 31 i den överklagade domen).

5 Förstainstansrätten konstaterade att den andra grunden sammanföll med den första, vilken i själva verket bestod av tre delgrunder. Den första delgrunden avsåg en oriktig bedömning av de levnadsvillkor som anges i artikel 64 i tjänsteföreskrifterna, den andra tillämpningen av en felaktig statistisk metod vid fastställandet av den grundläggande pariteten för fastighetsägares boendekostnad och den tredje en felaktig beräkning av vissa grundläggande pariteter (punkt 33).

6 Vad beträffar den första delgrunden ansåg förstainstansrätten att de 173 pariteter för grundläggande köpkraft, som statistikkontoret har valt ut i samråd med nationella statistikkontor, utgör lämpliga indikatorer för att på ett, av nödvändighet, ungefärligt sätt återspegla levnadskostnaderna och följaktligen levnadsvillkoren för gemenskapens tjänstemän. Enligt förstainstansrätten gör nämligen pariteterna det möjligt att med största möjliga precision fastställa vilka utgifter som tjänstemännens löner, med beaktande av tjänstemännens konsumtionsvanor, skall räcka till (punkt 41).

7 Förstainstansrätten fann därför att rådet, genom att stödja sig på en struktur med indikatorer som huvudsakligen bestod av uppgifter om konsumtion, varken hade åsidosatt de allmänna regler som det själv hade fastställt i artiklarna 64 och 65 i tjänsteföreskrifterna eller principen om likabehandling (punkt 42).

8 Vad beträffar den andra delgrunden gjorde sökandena gällande att den nya statistiska metoden för att fastställa den grundläggande pariteten nr 71, för fastighetsägares bostäder, medförde en diskriminering av tjänstemännen som tjänstgjorde i Ispra (punkt 44).

9 I detta avseende konstaterade förstainstansrätten till att börja med att kommissionen vid upprepade tillfällen, utan att på denna punkt ha blivit motsagd av sökandena, hade uppgivit att metoden med fingerad hyra hade godkänts av de nationella statistikkontoren och hade tillämpats på samtliga anställningsorter (punkt 59).

10 Vidare påpekade förstainstansrätten att det inte anges i tjänsteföreskrifterna att statistikkontoret skall välja en bestämd statistisk metod för att fastställa korrigeringskoefficienterna (punkt 60).

11 Beträffande sätten att samla in uppgifter som på lämpligaste sätt återspeglar hyrorna på tjänstemännens anställningsorter, ansåg förstainstansrätten att metoden med undersökningar hos fastighetsförmedlingar, som statistikkontoret har tillämpat på samtliga orter där tjänstemän är anställda, i detta fall gör det möjligt att uppskatta boendekostnaden för tjänstemän och anställda vid kommissionen vid gemenskapens forskningscenter i Ispra på ett sätt som är tillräckligt anpassat till bostadsområdets särdrag och dessa tjänstemäns och anställdas levnadsnivå (punkt 64).

12 Slutligen fann förstainstansrätten att det förhållandet att kommissionen hade ändrat den statistiska metoden i förhållande till den som hade tillämpats vid kontrollen år 1985 inte innebär att den i detta fall kritiserade metoden grundas på en uppenbart oriktig bedömning. Enligt förstainstansrätten framgick det av kommissionens förklaringar i detta hänseende, vilka inte hade bestridits av sökandena, att det vid kontrollen år 1985 hade gjorts ett undantag på så sätt att man hade tagit hänsyn till kostnader för investeringar i och underhåll av bostäder. Anledningen till detta var det särskilda förhållandet att de undersökningar som gjorts hos tjänstemännen år 1985 omfattade standardsubventionerade hyror enligt lag, såsom "l'equo canone" eller hyror som slutits på grundval av "patti in deroga", det vill säga mycket låga hyror (punkt 65).

13 På grundval av dessa överväganden ansåg förstainstansrätten att rådet, utan att överskrida det utrymme för skönsmässig bedömning som det är förbehållet enligt tjänsteföreskrifterna och utan att vare sig åsidosätta artiklarna 64 och 65 i tjänsteföreskrifterna eller principen om likabehandling, hade handlat på ett tillräckligt försiktigt och förnuftigt sätt när det baserade de omtvistade förordningarna för att fastställa korrigeringskoefficienterna på en metod med fingerad hyra i syfte att fastställa pariteterna för fastighetsägarnas bostäder (punkt 66).

14 I fråga om den tredje delgrunden avseende en felaktig beräkning av vissa grundläggande pariteter, kontrollerade förstainstansrätten om dessa pariteter hade fastställts inom rimliga gränser och på ett sätt som inte var uppenbart oriktigt. Efter denna prövning (punkt 78—81), konstaterade den att den tredje delgrunden inte var befogad (punkt 82).

15 Förstainstansrätten fann således att talan inte kunde bifallas på den första och den andra grunden (punkt 83).

16 Som tredje grund gjorde sökandena gällande att rådet och kommissionen hade gjort sig skyldiga till maktmissbruk, eftersom de korrigeringskoefficienter som anges i de omtvistade förordningarna inte har beslutats i syfte att garantera likvärdighet i köpkraft mellan lönerna till tjänstemän som tjänstgör på olika orter och att

anpassa lönerna till levnadsvillkoren, utan i syfte att bromsa löneökningar, åtminstone för tjänstemännen i Ispra (punkt 84).

17 I detta avseende ansåg förstainstansrätten att de kritiserade korrigeringskoefficienterna har fastställts i enlighet med bestämmelser i tjänsteföreskrifterna och enligt statistiska metoder som har godkänts av de nationella statistikkontoren i syfte att i största möjliga utsträckning garantera att lönerna till gemenskapens tjänstemän ger likvärdig köpkraft. Dessutom konstaterade den att sökandena inte hade framlagt några andra relevanta och samstämmiga uppgifter till stöd för att de omtvistade förordningarna grundades på maktmissbruk. Förstainstansrätten fann således att talan inte kunde bifallas på den tredje grunden (punkt 86).

18 Som fjärde grund gjorde sökandena vid förstainstansrätten gällande att de ifrågasatta förordningarna inte var tillräckligt motiverade (punkt 87).

19 På denna punkt konstaterade förstainstansrätten att de omtvistade förordningarna i detta fall innehåller klara hänvisningar till de tillämpade bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna och uppgifter om att de har beslutats inom ramen för årliga och femåriga kontroller. Enligt förstainstansrätten framgick det dessutom av detta att de nya korrigeringskoefficienterna har införts dels på grund av att vissa avvikelser mellan de korrigeringskoefficienter som var tillämpliga i vissa anställningsländer och dem som följde av kontrollerna har konstaterats, dels på grund av den provisoriska karaktären av de ekonomiska pariteter som fastställdes i rådets förordningar nr 3834/91 och (EEG, Euratom, EKSG) nr 2014/92 av den 20 juli 1992 om anpassning av de korrigeringskoefficienter som i vissa medlemsstater skall tillämpas på löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna (EGT L 205, s. 1) (punkt 90).

20 Förstainstansrätten fann följaktligen att de ifrågasatta förordningarna uppfyllde kraven i artikel 190 i fördraget och att talan därför inte kunde bifallas på den grunden att förordningarna skulle sakna motivering (punkt 91).

21 Vad beträffar den femte grunden avseende åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och förvärvade rättigheter ansåg förstainstansrätten att, vid fastställelse av korrigeringskoefficienterna, tjänstemännen inte kan anses befinna sig i en sådan situation att det framgår att administrationen har framkallat berättigade förväntningar, eftersom den aldrig har lämnat några garantier om tillämpningen av en statistisk metod och automatisk löneökning vid anpassningar och översyner av korrigeringskoefficienterna (punkt 95). Förstainstansrätten fann därför att talan inte kunde bifallas på den femte grunden (punkt 96).

22 Som sjätte grund gjorde sökandena gällande att statistikkontoret hade åsidosatt sin skyldighet enligt artikel 11 i bilaga XI till tjänsteföreskrifterna att övervaka kvaliteten på de grundläggande uppgifter och statistiska metoder som används för att utarbeta de faktorer som beaktas vid anpassningen av lönerna, och i synnerhet med avseende på pariteterna nr 71 och 45 (punkt 97).

23 Förstainstansrätten ansåg att det framgick av handlingarna i målet att statistikkontoret fortlöpande arbetar på att förbättra de statistiska metoderna för att på bästa sätt kunna uppskatta levnadskostnaderna på tjänstemännens anställningsorter, i syfte att i största möjliga utsträckning garantera att lönerna till gemenskapens tjänstemän ger likvärdig köpkraft. Förstainstansrätten påpekade dessutom att de kritiserade korrigeringskoefficienterna har antagits i samråd med de nationella statistikkontoren på grundval av uppgifter som dessa har tillhandahållit, i enlighet med bestämmelserna i bilaga XI till tjänsteföreskrifterna. Under dessa omständigheter ansåg förstainstansrätten att varken kommissionen eller statistikkontoret har någon skyldighet att tillhandahålla tjänstemännen alla uppgifter som ligger till grund för de statistiska beräkningarna för fastställelse av de grundläggande pariteterna (punkt 99). Talan kunde därför inte bifallas på den sjätte grunden (punkt 100).

Överklagandet

24 I sitt överklagande har klagandena yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och antingen själv avgöra tvisten eller återförvisa målet till förstainstansrätten för att denna skall förplikta kommissionen att lämna specificerade uppgifter om de poster, referenser och priser som ligger till grund för beräkningen av de grundläggande pariteter som tillämpades för att fastställa korrigeringskoefficienterna i förordningarna nr 3761/92, 3765/92 och 3766/92, för att denna skall besluta om att inhämta sakkunnigutlåtande över om dessa poster, referenser och priser, liksom de slutsatser som drogs av dem då ovan nämnda korrigeringskoefficienter fastställdes, är riktiga, för att denna skall fastställa att den lön som enligt lönebeskeden från och med december 1992 har utbetalats till klagandena inte överensstämmer med den lön som de har varit berättigade till, och att således förordningarna nr 3761/92, 3765/92 och 3766/92 inte kan tillämpas på dem, för att denna skall fastställa att dessa lönebesked är rättsstridiga och ogiltigförklara dem, för att denna skall ogiltigförklara kommissionens beslut av den 12 augusti 1993 om att avslå sökanden Gerhard Rieschs klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, för att denna skall besluta om att vidta de följdåtgärder som ovanstående punkter ställer krav på och för att denna skall förplikta kommissionen att betala de belopp som klagandena är berättigade till jämte skadestånd (för skada som bland annat har orsakats av den depreciering av valutan som har ägt rum under tiden från förfallodatum till dess betalning sker) samt rättegångskostnaderna, vilka skall beräknas med hänsyn till högsta tillåtna belopp enligt gällande taxor för processer vid italienska rättsinstanser.

Åberopade grunder till stöd för överklagandet

25 I sitt överklagande har klagandena åberopat tio grunder till stöd för att den överklagade domen skall upphävas.

26 Som första grund har klagandena påstått att förstainstansrätten i den överklagade domen inte respekterade de grundläggande processrättsliga principerna och att den

följaktligen åsidosatte artikel F.2 i Fördraget om Europeiska unionen, artikel 81 näst sista strecksatsen i förstainstansrättens rättegångsregler och artikel 136 i Euratomfördraget jämförd med artikel 140a.2 i samma fördrag.

27 Som andra grund har klagandena för det första konstaterat att förstainstansrättens uppfattning att artikel 64 i tjänsteföreskrifterna skall förstås så att korrigeringskoefficienten endast skall avse de utgifter som gemenskapens tjänstemän kan ha för att köpa varor och tjänster för konsumtion inte överensstämmer med artikelns lydelse, enligt vilken det handlar om "levnadskostnaderna på de olika anställningsorterna". Detta innebär att förstainstansrätten inte tillräckligt motiverade varför den ogillade klagandenas talan i den del som avsåg att kommissionen hade åsidosatt denna bestämmelse. För det andra har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten inte beaktade deras argument att korrigeringskoefficienten skall fastställas med utgångspunkt i alla inköp som gemenskapens tjänstemän faktiskt kan tänkas göra för sin lön och skillnaden i den procentuella andel som de kan avsätta till inköp av varor och tjänster för konsumtion i förhållande till de olika levnadsvillkor som råder på de olika anställningsorterna. Vidare skulle kommissionen ha fastställt de ekonomiska pariteterna enbart på grund av en struktur baserad på konsumtion och således ha bortsett ifrån andra väsentliga faktorer för levnadsvillkoren, såsom sparande och investeringar.

28 Som tredje grund har klagandena anfört att förstainstansrätten inte motiverade eller inte tillräckligt motiverade sitt beslut beträffande införandet av en ny beräkningsmetod för att fastställa den grundläggande pariteten nr 71 (bostad: fastighetsägare). De anser att principen om likabehandling åsidosattes när denna beräkningsmetod infördes, eftersom tjänstemännen vid centrumet i Ispra särbehandlades utan att någon särskild förändring av situationen hade inträffat. Varken kommissionen eller förstainstansrätten kunde förklara detta åsidosättande. Klagandena har därför gjort gällande att den överklagade domen inte är underbyggd i den del det i denna fastställs att det var befogat att byta ut den beräkningsmetod som tidigare hade tillämpats.

29 Som fjärde grund har klagandena anfört att förstainstansrätten inte tillräckligt har prövat den enligt deras uppfattning felaktiga beräkningen av den grundläggande pariteten nr 71. Dessa felaktigheter skulle avse både metodik och fakta. Klagandena anser nämligen att den tillämpade metoden, som kan vara lämplig när de olika områden som skall beaktas företer homogena strukturella drag, inte kan tillämpas i detta fall där de områden som skall beaktas omfattar fastighetsmarknader som företer betydande strukturella skillnader. Vidare har de avseende fakta anmärkt att förstainstansrätten i den överklagade domen inte alls kontrollerade om uppgifterna överensstämde med de faktiska förhållandena.

30 Som femte grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för att den inte beaktade deras talan i den del som avsåg felaktigheter vid beräkningen av pariteterna nr 131 (telefonkostnader), 127 (tågresor) och 45 (icke alkoholhaltiga drycker). Vad beträffar paritet nr 131 har klagandena erinrat om att förstainstansrätten motiverade sin slutsats med att klagandena inte hade tillhandahållit några uppgifter med stöd av vilka kommissionens förklaringar kunde ifrågasättas. De hade dock inte bara framfört argument utan också särskild dokumentation som påvisade dels de uppenbara motstridigheterna mellan referenserna och de faktiska uppgifterna, dels verkan av felet i fråga. Vad gäller paritet nr 127 ansåg förstainstansrätten inte att det fanns grund för klagandenas kritik, trots att den samtidigt använde klagandenas argument avseende kommissionens ologiska tillvägagångssätt. Slutligen förhåller det sig enligt klagandena så att förstainstansrätten förklarade att det odiskutabla fel som statistikkontoret hade gjort i fråga om paritet nr 45 inte var av någon betydelse på grund av att det i mycket liten grad påverkade korrigeringskoefficienten, trots att det i själva verket var ett uppenbart och betydande fel.

31 Som sjätte grund har klagandena anfört att förstainstansrätten i den överklagade domen inte fäste någon betydelse vid de övriga argument som Gerhard Riesch åberopade med avseende på andra pariteter. Förstainstansrättens ställningstagande var godtyckligt, eftersom den inte biföll de begärda åtgärderna för bevisupptagning och inte beaktade klagandenas kritik.

32 Som sjunde grund har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt ogillade deras yrkande om att en sakkunnig skulle utses för att bekräfta deras argument avseende avvikelser från värdet eller från mängdrapporterna.

33 Som åttonde grund har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till maktmissbruk när den nöjde sig med den lösning som var smidigast och lättast att komma fram till, genom att utan vidare förklaring ansluta sig till den ena partens argument utan att ens överväga de argument som den andra parten hade framfört.

34 Som nionde grund har klagandena anfört att den överklagade domen är bristfälligt motiverad i den del som avser deras grund om att rådets förordningar nr 3761/92 och nr 3765/92 saknar motivering. Enligt klagandena var förstainstansrättens förfarande rent formellt.

35 Som tionde grund har klagandena anfört att rådets ändring av den grundläggande pariteten nr 71 (bostad: fastighetsägare) utgör en kränkning av principerna om skydd för berättigade förväntningar och om skydd för förvärvade rättigheter som förstainstansrätten inte försvarade. Enligt klagandena har underlåtenheten att vid fastställandet av den grundläggande pariteten nr 71 beakta de särskilda förhållanden som Ispraområdet kännetecknas av, och som det tidigare har tagits hänsyn till, kränkt klagandenas berättigade förväntningar på den tillämpade beräkningsmetoden. I detta avseende har de i synnerhet framhållit att ändringen av beräkningsmetoden inte åtföljdes av någon ändring av de faktiska förhållandena.

Domstolens bedömning

36 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till prövning eller är ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut.

37 Vidare skall ett överklagande, enligt artikel 168a i fördraget och artikel 51 i EG-stadgan för domstolen, begränsas till rättsfrågor. Det kan grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

38 Enligt artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler skall överklagandet innehålla uppgifter om de grunder som åberopas.

39 Av dessa bestämmelser följer att det av ett överklagande klart skall framgå på vilka punkter domen ifrågasätts samt de rättsliga argument som anförs till stöd för yrkandet om upphävande av denna dom (beslut av den 14 december 1995 i mål C-173/95 P, Hogan mot domstolen, REG 1995, s. I-4905, punkt 20).

40 Enligt fast rättspraxis är detta krav inte uppfyllt, om överklagandet är begränsat till att upprepa eller ordagrant återge sådana grunder och argument som redan har framförts vid förstainstansrätten, däri inbegripet vad som har grundats på omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har förkastat. Ett sådant

överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen ligger utanför domstolens behörighet (beslut av den 26 september 1994 i mål C-26/94 P, X mot kommissionen, REG 1994, s. I-4379, punkt 13).

41 Vad beträffar den första och den sjätte grunden räcker det att konstatera att klagandena inte har preciserat de argument som är avsedda att visa att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i sin bedömning (beslut av den 7 mars 1994 i mål C-338/93 P, De Hoe mot kommissionen, REG 1994, s. I-819, punkt 18, av den 1 februari 1993 i mål C-318/92 P, Moat mot kommissionen, REG 1993, s. I-481, punkt 13, och av den 12 december 1996 i mål C-49/96 P, Progoulis mot kommissionen, REG 1996, s. I-6803, punkt 24).

42 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den första och den sjätte grunden.

43 Vad beträffar den första delen av den andra grunden framgår det av punkt 40 i den överklagade domen att förstainstansrätten prövade frågan om tolkningen av bestämmelsen och tillräckligt motiverade varför den ansåg att klagandenas talan inte kunde bifallas i detta avseende.

44 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den första delen av den andra grunden.

45 Vad beträffar den andra delen av den andra grunden och den första delen av den fjärde grunden skall det påpekas att ett överklagande inte får vara begränsat till att upprepa de grunder och argument som redan har framförts vid förstainstansrätten utan att det framförs argument som är avsedda att visa att denna har gjort sig skyldig till en felaktig rätt stillämpning.

46 I detta fall kan det noteras att, såsom framgår av punkterna 35 och 45 i den överklagade domen, de framförda argumenten endast återger dem som framfördes vid förstainstansrätten och som denna förkastade i punkt 39—43 och punkt 52—67 i domen, utan att det anges på vilket sätt förstainstansrätten skulle ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i sin bedömning.

47 Härav följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den andra delen av den andra grunden och den första delen av den fjärde grunden.

48 Vad beträffar den tredje grunden framgår det av punkt 9—13 i detta beslut att förstainstansrätten, i motsats till vad klagandena har gjort gällande, svarade på talan i den del som avsåg införandet av en ny statistisk metod för att fastställa den grundläggande pariteten nr 71 avseende (bostad: fastighetsägare) genom att i huvudsak konstatera att klagandena inte hade styrkt att den metod som rådet hade infört grundades på en uppenbart oriktig bedömning.

49 Vad gäller motiveringens innehåll kan det konstateras att den tredje grunden är baserad på frågor om faktiska förhållanden som det inte åligger domstolen att kontrollera. Det är nämligen endast förstainstansrätten som är behörig att fastställa de faktiska förhållandena, utom i det fall då de handlingar som har ingivits i målet har lett den till materiellt oriktiga konstateranden, och att bedöma dessa faktiska förhållanden. Bedömningen av de faktiska förhållandena är därför inte, utom i det fall då uppgifterna har förvanskats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll (dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42).

50 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den tredje grunden, som till viss del är obefogad och till viss del inte kan upptas till prövning.

51 I fråga om den andra delen av den fjärde grunden samt den femte och den tionde grunden kan det noteras att klagandena har begränsat sig till att bestrida förstainstansrättens bedömning av de faktiska förhållandena.

52 Det framgår emellertid av de bestämmelser som har nämnts i punkt 37 i detta beslut att ett överklagande endast kan stödjas på grunder avseende åsidosättande av rättsregler och inte på bedömningar av de faktiska förhållandena.

53 När förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska förhållandena är domstolen följaktligen med stöd av artikel 168a i fördraget endast behörig att kontrollera den rättsliga kvalifikationen av dessa faktiska förhållanden och de rättsföljder som förstainstansrätten har ansett följa därav (dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 48 och 49). På samma sätt är den i princip inte behörig att pröva de bevis som förstainstansrätten har lagt till grund för dessa faktiska förhållanden. När bevisen har erhållits på ett korrekt sätt och de allmänna rättsprinciper och förfaranderegler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det nämligen endast förstainstansrätten som skall bedöma det värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., punkt 66).

54 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den andra delen av den fjärde grunden, på den femte eller på den tionde grunden, eftersom dessa inte kan upptas till prövning.

55 Vad beträffar den sjunde och den åttonde grunden är det tillräckligt att konstatera att klagandena inte har gjort gällande att någon rättsregel har åsidosatts. I fråga om den sjunde grunden har klagandena varken angivit det påtalade felet eller de

argument som de stödjer sig på. Vad gäller den åttonde grunden har klagandena varken förklarat vad den felaktiga rättstillämpningen i den överklagade domen skulle bestå i eller de argument som har anförts till stöd för denna grund.

56 Det är därför uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den åttonde grunden, som inte kan upptas till prövning.

57 Som nionde grund har klagandena anfört att den överklagade domen är bristfälligt motiverad i den del som avser deras grund att de ifrågasatta förordningarna saknar motivering.

58 I detta avseende skall det konstateras att klagandena inte har preciserat på vilket sätt förstainstansrätten skulle ha underlåtit att motivera att talan ogillades på den grunden.

59 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den nionde grunden, eftersom denna inte kan upptas till prövning.

60 Av vad anförts följer att det är uppenbart att de grunder som klaganden har åberopat inte kan upptas till prövning eller saknar stöd. Överklagandet skall därför ogillas i enlighet med 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

61 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom klagandena är tappande part skall dessa ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN
(fjärde avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Giovanni Battista Abello m. fl. och Gerhard Riesch skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 5 februari 1998

R. Grass
Justitiesekreterare

H. Ragnemalm
Ordförande